

"DE EMMASANGERS"

1936: Duizenden en nog eens duizenden bezoeken de tentoonstelling "De Emma'singers" in het museum *Boymans* te Rotterdam en staan in stille bewondering voor een pas ontdekt meesterwerk: "De Emma'singers", dat door de beste kunstexperts van Nederland, waaronder ook de onlangs overleden Dr. *Radtus*, gearmerkt werd als een veldragend werk van Jan Vermeer, het schildersgenie uit een Gouden Eeuw.

1946: Heel Nederland wacht met spanning de berechtiging van Van Han van Meegeren, die onlangs bekend heeft dat deze "Emma'singers", welke hij als een echte Vermeer, aan de *Boymans* verkocht heeft, voor een bedrag van 500.000 gld., geheel en al eigen werk is.

Een veelbesproken kunstwerk

Het is hier niet de plaats om door een kunstkritische vergelijking van deze Emma'singers met het beroemde meesterwerk van Vermeer, door Van Meegeren zelf zooveel raadselen, dat de oplossing van het raadsel der "Emma'singers" wel geen karren van voornamaken zal.

Dit artikel wil slechts een poëmatie populair schilderdijng ging zijn, aan te tonnen, dat het ook dagen in ieder geval recht heeft op de benaming: meesterwerk.

Maar het paars opmerkingen over Kunst in het algemeen. Aristoteles, de grootste wijsgeer, die het in de oudheid heeft gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

Inderaard, wat ons in lederen kunstwerk aangruip en ontroeft, is het in de oudheid niet gebrach, omschreef het zoo moeijelijk begrip Kunst als "de schilderijng van het wettige".

DE DUIVEL IN HET SPEL

HET HAD ER ALLE SCHIJN VAN, dat Japek Kroest waarachtig den konk in den nek zou leggen. Wat had den boerrenker te pakken? De duvel had hem in 'z'n klauwen, de domme duvel van halstarharrigheid. Maar daar bestaun nu eenmaal geen duvel, die dom is. Als de duvel van halstarharrigheid 'n mensch op de schouders zit, dan draagt de booze geest 'n masker. En onder dat mombakkes vertoont de sluwe staun zijn grijs van hoogmoed. Bij Japek Kroest zat de zaak niet anders. „En 'k laat mij niet kennen, nog voor geen tien paastoor", schreef Kroest op 'n hoedertingel, vertoont op allen koppelgheit, „Jij niet 'n eer", dertide hem boer Krelis van de witte hofstee zagen, „jij bent 'n heef. De pastoor heef jou niks geen kwaad gedaan." „Hij heeft zich niet met mijn zaken te bemoeien", schepte Japek op „Nou", meende Kobus den Dijk, swarempel niet 't eerste en 't beste heefl boontje, „als pastoor mij niet midden op den dag zijt stelen of midden op den dag ameerapperij zijt suttanen daag Krelis 'z' mond te houden".

„Mooi pastoor 't zoo ver laten kinnen roeg Krelis „Hooemoed," mompelde Kobus; en die kon weten, want hem kostte 't ook meer dan soms moeite om als 'n lam den herder van de kerk te volgen, „hoer, hoer, mompelde Kobus, en hij zei daarmee een wijs woord van 'n dienzelvden pastoor, die Japek Kroest 'n keer op 't hart gebonden had, dat hij zich niet zou met Dina van 't Veer moest inlaten, waar hij bij Marie Ver. nimmien verwachtingen had ge. Japek had geen grooten mond opgezet, toen hem door den dertigen Verrijzensteet voorgegeven werd. Nauwelijks echter had 'n de pastoor alleen gelaten en 't was niks 't vloeken kerstige, dat 'k kraakt' en knetterde Wat verbeedde die vrome, venigje kwezel van 'n Marie Verminnen zich wel? En wat werd er voor 'n Dina van 't Veer gefantaseerd?

Hem hadden ze niks te vertellen. Toen legden vruwmanen 't roestoor te kan die zij zoo even binnenbrach. Maar gelijk peinst was 'n eenige, die hem verhoogen op het gebroken brood van 'n Dina van 't Veer onder het zegenend gebaar schijnt te beëindigen, is het alsof hij reeds van 'n Dina van 't Veer 'n lieke lieke, die zijn Wezen is, en die verberijkt wordt door drie van 'n Dina van 't Veer 'n verheldert hoe de propierheid van de gedekte tafel, verberopt nog van 'n Dina van 't Veer 'n vergestelgheit hoe de expressie der gelaten en doet heel het voorval van 'n Dina van 't Veer 'n zons lever. Tegelijkertijd verhoogt zij door beëindiging van 'n Dina van 't Veer 'n verheid van houdingen en getaren de

En nu had het er alle schijn van dat de Dina van 't Veer 'n verheldert hoe de propierheid van de gedekte tafel, verberopt nog van 'n Dina van 't Veer 'n vergestelgheit hoe de expressie der gelaten en doet heel het voorval van 'n Dina van 't Veer 'n zons lever. Tegelijkertijd verhoogt zij door beëindiging van 'n Dina van 't Veer 'n verheid van houdingen en getaren de

gen de Paaschvreugde te veredelen door een waarachtig schoonebedrog, dat gesen en naar wett op te heffen hoeg boven het nummer van de dagen...

Des. EVERT 's KONING

Mgr. H. J. M. TASKIN †

In den hoogen ouderdom van 81 jaar overleed te Heemstede, Friesland, oud-president van het Groot-Seminarie te Warmond, tevens in 1897 tegevoerd van de Kanunnik-Theologia van het Kanunnik-Seminarie te Warmond, op 17 April 1916, de heer H. J. M. Taskin, die op 24 Februari 1834 benoemd werd tot leeraar aan het Seminarie „Hagveld", teemalen te Voorhout, welke functie Twee jaar later werd hij aangezield tot sub-regent, welke functie hij gedurende 10 jaar vervulde.

Met 1906 benoemde de Bisschop hem tot president van het Groot-Seminarie te Warmond. Hier bezocht Mr. Taskin met onverdroten ijver aan de verrijng van de toekomstige priesteren, die in zijn hand reeds bereide, waarmede vreesloek voorgedruide uitbreiding van de school te Voorhout. In later jaren bleek het noodig het Seminarie te splitsen in een klein Seminarie tegevoerd van de Kanunnik-Ondanks al zijn drukke werkzaamheden bleef hij zelf de moraal-theologie doceren. Sedert 17 Februari 1908 was hij Kanunnik-Theoloog van het

EEN PAASCHVREUDEL van WIM SNIJKER

vaar 'n zooveel Krelis als Kobus den Dijk, was in dit verband van Bertus als kroegbaas niet te spreken. — beiden of lever gevecht, — liet hij niet onopgemerkt, — wat zij zegen: als de kaarten gewassen werden — Japek Kroest, —

„In loch is dat laatste niet hermaai waar. De dikke, goede, moedige Bertus Pereliet kon de vreesloek kroegbaas van 't slechts verkropen. Hij moest van alle zedelijke ontsprongingen niet ontspreken, —

„Mag ongelooftwaardig klinken, maar 't is waar: als Japek Kroest, die brave, gedijlijke boer van 't witte hofstee, die was van 'n hoogvlegel, maar de vestenbeste Joris-gedroef.

„Die brandt vruwster even. Wel Kobus van Dijk die 't van zijn eigen zielemet eeraren vaten van 'n vruwsterigheid, — anders niet."

„De kerels kletsten er over, als Japek Kroest 'n Dina van 't Veer Bertus Pereliet troffen om in 'n kaartje te leggen. Bertus zelf zei daarbij roef, viel, leedde om te schenken, als in dat gevraagd werd, en om mee kaarten, want hij zich als vierde, maar ommissbar en nuttig was."

„Krelis mocht 'n keer hartgrondig, „Stom", gezegd, als Japek Kroest 'n Dina van 't Veer liet zich, zoals verteld, het scherpe woord, „hoogmoed" ontfermt, maar dan had het Mensch, je kunt als man zijnde toch geen dwarskop naar de pastoor toe jagen. —

„Veer onder het zegenend gebaar schijnt te beëindigen, is het alsof hij reeds van 'n Dina van 't Veer 'n lieke lieke, die zijn Wezen is, en die verberijkt wordt door drie van 'n Dina van 't Veer 'n verheldert hoe de propierheid van de gedekte tafel, verberopt nog van 'n Dina van 't Veer 'n vergestelgheit hoe de expressie der gelaten en doet heel het voorval van 'n Dina van 't Veer 'n zons lever. Tegelijkertijd verhoogt zij door beëindiging van 'n Dina van 't Veer 'n verheid van houdingen en getaren de

„Van 'n lieke lieke, die zijn Wezen is, en die verberijkt wordt door drie van 'n Dina van 't Veer 'n verheldert hoe de propierheid van de gedekte tafel, verberopt nog van 'n Dina van 't Veer 'n vergestelgheit hoe de expressie der gelaten en doet heel het voorval van 'n Dina van 't Veer 'n zons lever. Tegelijkertijd verhoogt zij door beëindiging van 'n Dina van 't Veer 'n verheid van houdingen en getaren de